

Ένα κείμενο συμβολής στο δημόσιο διάλογο για το Σχέδιο Νόμου για τα ΑΕΙ από τη ΓΣ της Σχολής Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ΕΜΠ

Για το υπό ψήφιση Σχέδιο Νόμου του Υπουργείου Παιδείας έχει τοποθετηθεί η Σύγκλητος του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου με την από 22/1/2021 απόφασή της, η οποία μας εκφράζει. Επίσης Σύνοδοι Πρυτάνεων, Σύγκλητοι, Σχολές, Τμήματα, Σύλλογοι Μελών ΔΕΠ, φοιτητών και εργαζομένων των ΑΕΙ τοποθετήθηκαν αρνητικά. Ανήκουμε και εμείς σε αυτό το ρεύμα, στηρίζουμε αυτές τις αποφάσεις. Δεν χρειάζεται να μιλήσουμε για το μείζον ζήτημα των βάσεων εισαγωγής, την προετοιμασία ενός πληθυσμού «απορριφθέντων» νέων ανθρώπων, για τα προτεινόμενα αναχρονιστικά πειθαρχικά με τη μορφή ανακριτικών γραφείων, για την πρωτοφανή ιδέα, για τον ευρωπαϊκό ακαδημαϊκό χώρο, της εγκατάστασης αστυνομίας εντός των ιδρυμάτων. Το Σχέδιο Νόμου έχει αποδομηθεί στο σύνολό του από δεκάδες πανεπιστημιακούς φορείς και το πρόβλημα είναι πλέον γνωστό σε όλους.

Το διδακτικό προσωπικό, οι φοιτητές και φοιτήτριες, οι εργαζόμενοι στη Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ζούμε καθημερινά, διδάσκουμε, σπουδάζουμε και εργαζόμαστε στο εμβληματικό ιστορικό συγκρότημα του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου της οδού Πατησίων. Επί δεκαετίες γινόμαστε μάρτυρες της παρακμής του κέντρου της Αθήνας με τα φαινόμενα παραβατικότητας να φουντώνουν και τις πιάτσες διακίνησης ναρκωτικών να απλώνονται. Διαχρονικά η διοίκηση της Σχολής μας και οι διδάσκοντες και διδάσκουσες είχαμε την εμπειρία πολλών και απίστευτων προσπαθειών μέχρι να πειστεί η Πολιτεία να ασχοληθεί με την απομάκρυνση της μεγάλης εμποροπανήγυρης της ηρωίνης, η οποία είχε εγκατασταθεί στον περίβολο του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου, σε λίγα μέτρα από τη φρουρούμενη είσοδο του Υπουργείου Πολιτισμού, στην οδό Τοσίτσα, έξω από τις πύλες του Πολυτεχνείου. Γίναμε τότε μάρτυρες μιας μακράς αδιατάρακτης συνύπαρξης των πάνοπλων διμοιριών των ΜΑΤ – που δήλωναν ότι δεν έχουν ευθύνη – και των εμπόρων του λευκού θανάτου στο απέναντι πεζοδρόμιο. Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο, ένστολες ομάδες της ΕΛΑΣ περιπολούν με μηχανές γύρω από το κλειδωμένο λόγω πανδημίας Πολυτεχνείο ενώ η ηρωίνη πωλείται ανενόχλητα στην επόμενη γωνία της οδού Πατησίων.

Επί δεκαετίες γινόμαστε επίσης μάρτυρες της διαχρονικής «βεντέτας» μεταξύ αστυνομίας και νεολαίας στα Εξάρχεια. Μια βεντέτα που κορυφώθηκε με δύο δολοφονίες 15χρονων μαθητών από αστυνομικούς. Θα μπορούσαν να είναι δύο ακραίες περιπτώσεις, αν δεν συνοδεύονταν από συνεχή περιστατικά βίας εναντίον νέων ανθρώπων από μια αστυνομία που παρεκτρέπεται συχνά από τον ρόλο τον οποίο της έχει αναθέσει η δημοκρατία, την καταστολή του εγκλήματος, την προστασία των πολιτών και την εξασφάλιση της ειρήνης στην πόλη.

Μέσα σε όλο αυτό το δυστοπικό τοπίο, με συρρίκνωση των χρηματοδοτήσεων των ΑΕΙ, με μειωμένο προσωπικό φύλαξης, με σχεδόν κατάργηση των υπηρεσιών συντήρησης των κτιρίων, προσπαθούμε να λειτουργήσουμε τη Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του ΕΜΠ.

Τα Μέλη ΔΕΠ της Σχολής μας, όπως και όλου του Ιδρύματος, σταθήκαμε απέναντι σε αυτά τα φαινόμενα. Προειδοποιήσαμε υπηρεσίες, δημοσιοποιήσαμε, ενεργοποιηθήκαμε, αποτρέψαμε βίαια περιστατικά, εκδιώξαμε εμπόρους, καταδικάσαμε τα διαρκή φαινόμενα

καταστροφής της δημόσιας περιουσίας, υπερασπιστήκαμε την ασφάλεια των σχολών όπως και κάθε στοιχείο της δημόσιας περιουσίας. Ζητούσαμε και ζητάμε επιτακτικά η αστυνομία να κάνει τη δουλειά της στο πεδίο που έχει ευθύνη και να μην ωθεί με τη τακτική της την ανεξέλεγκτη βία της Αθήνας στις πύλες μας. Συνέβαινε πάντα το αντίθετο.

Αυτό που θέλουμε να τονίσουμε, λόγω της ειδικής ταυτότητας της Σχολής μας, που συνδέεται ερευνητικά και λειτουργικά με το ζωντανό εργαστήριο του κέντρου πόλης, είναι τα αρνητικά αποτελέσματα που θα έχει η κυβερνητική πρόταση για τη λειτουργία του Πολυτεχνείου και του ευρύτερου περιβάλλοντος του Μουσείου. Δυστυχώς σε αυτή την περίπτωση, η αστυνομία δεν αποτελεί μέρος της λύσης αλλά μέρος του προβλήματος. Και για αυτό δεν θα ανεχθούμε να μεταφερθούν στο Πολυτεχνείο οι βίαιες τακτικές και πολιτικές που επί χρόνια παρακολουθούμε να εφαρμόζονται στους γύρω δρόμους. Είμαστε βέβαιοι ότι τα περιστατικά βίας και παράνομων πράξεων που συμβαίνουν εντός του Ιδρύματος αποτελούν άμεση συνέχεια και αποτέλεσμα όσων συμβαίνουν, πυροδοτούνται και γίνονται ανεκτά έξω από τα όρια του πανεπιστημίου.

Το Πολυτεχνείο έχει ανάγκη από προσωπικό φύλαξης, από υπηρεσίες συντήρησης, από όλο αυτό το προσωπικό και τα κονδύλια που αφαιρέθηκαν την τελευταία δεκαετία.

Τα Μέλη ΔΕΠ, οι εργαζόμενοι, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες της Σχολής Αρχιτεκτόνων Μηχανικών λειτουργούμε μια από τις καλύτερες σχολές της χώρας, με δημόσια και δωρεάν υψηλού επιπέδου μόρφωση και είμαστε υπερήφανοι για αυτό. Μια σχολή με περισσότερα από ένα αιώνες ιστορίας, με ουσιαστική συμβολή στην πρόοδο της κοινωνίας και της χώρας. Πρωτεύουμε στις αξιολογήσεις, οι απόφοιτοί μας διαπρέπουν στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, δεκάδες από αυτούς διδάσκουν σε ευρωπαϊκά και αμερικανικά πανεπιστήμια, εκατοντάδες βραβεύονται σε διαγωνισμούς, παράγουν αναγνωρισμένο επιστημονικό και αρχιτεκτονικό έργο. Και τούτο γίνεται παρά τον οικονομικό στραγγαλισμό και τα εμπόδια που η Πολιτεία θέτει στη δουλειά μας. Τα επιμέρους προβλήματα που αναδεικνύονται στη διάρκεια των σπουδών δεν επιλύονται με ρυθμίσεις πειθαρχικού και αστυνομικού χαρακτήρα. Τα ΑΕΙ μπορούν να ορίζουν και να αντιμετωπίζουν τέτοια προβλήματα στο πλαίσιο των εσωτερικών τους κανονισμών ως αυτοδιοικούμενα ιδρύματα. Και το κάνουν συνυπολογίζοντας όλες τις κοινωνικές και εκπαιδευτικές διαστάσεις.

Στεκόμαστε μαζί με τους συναδέλφους μας από όλα τα ελληνικά πανεπιστήμια, μαζί με τους εργαζόμενους, τους φοιτητές και τις φοιτήτριές μας απέναντι σε οποιαδήποτε ιδέα μετατροπής των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων σε φρουρούμενα στρατόπεδα. Στην αυτοδιοικούμενη δημόσια ανώτατη παιδεία αποδεικνύεται και καλλιεργείται η δημοκρατική συνείδηση μιας κοινωνίας που πιστεύει και ελπίζει στη νεολαία της. Θα σταθούμε στο πλάι της στον αγώνα για ένα σύγχρονο αυτοδιοικούμενο και δημοκρατικό πανεπιστήμιο. Είναι ξεκάθαρο σε όλους μας ότι ούτε η βία, ούτε ο αυταρχισμός έχουν θέση μέσα στα ΑΕΙ. Η Πολιτεία οφείλει να συνδράμει με κάθε τρόπο την προσπάθειά να εξασφαλίσουμε με τους δικούς μας όρους την ομαλή λειτουργία του Ιδρύματος, την ακαδημαϊκή ελευθερία διδασκόντων και διδασκομένων, την καινοτομία και τη δημιουργική αμφισβήτηση μέσα στα πλαίσια του ελεύθερου δημοκρατικού πανεπιστημίου.